



Svenska Kvinnors Vänsterförbund – Kvinnokamp i över 100 år

Ordförande har ordet!

Det är som en mardröm med denna pandemi. Ibland nyper man sig i armen för att vakna, men hur hårt man än nyper så ligger mardrömmen kvar. Den vardagliga lunken har skakats om. Det är bara att vänja sig.

Det är så många olika grupper i världen som far illa, bräckliga hälsosystem räcker inte till, smittan får oöverskådliga socio-ekonomiska konsekvenser. Gamla människor dör både på hemmaplan och i andra länder ensamma utan sina nära och kära intill sig.

Själv sitter man tämligen hjälplös på sin kammare hänvisad till just sig själv att bearbeta all info som väller in om stort och smått. Det kan gälla allt från stora frågor om etik, om ansvar för liv och död, unga mot gamla, att väga nutid mot framtid, auktoritära system kontra demokratiska, till de små frågorna i vardagen, bestämma hur man ska strukturera sin dag eller kolla om det finns mat nog i kylan. Det är paradoxalt att samtidigt som vi sitter ensamma och

isolerade delar vi detta öde med andra. Vars och ens handlande påverkar andra. Vi är sammanvävda i både ett lokalt och globalt perspektiv.

När nu så många är sårbara, framstår allt tydligare hur viktigt det är med jämlika samhällen. Våra resurser måste fördelas mera jämlikt om inte de svagare ska drabbas hårdast. Medan jag skriver vädjar Amnesty genom sms om stöd för en uppmaning till våra kommuner att hjälpa de hemlösa till ett boende. Hur ska de annars kunna hålla sig hemma?

Mönstret med könssegregering i arbetslivet blir också det tydligt. Det är i första hand kvinnor som vårdar och som i nuläget tar de största riskerna utan att lönas tillräckligt för sina ansatser.

Insikten växer sig allt starkare att vi måste kunna bygga bättre samhällen och en fredligare värld. Nu kallar FN:s generalsekreterare Guterres till samling kring ett upprop om omedelbar eldupphör i väpnade konflikter. Vi har en

gemensam fiende nu som inte tar hänsyn till nationstillhörighet eller etnicitet. Låt oss samlas kring det väsentliga och bekämpa den. I skrivande stund närmar sig uppropet 2 miljoner namnunderskrifter. De tickar på i en väldig fart. Det är bara att öka på den siffran, något meningsfullt man kan göra just precis nu tillsammans med andra.

Och just nu har jag också den meningsfulla uppgiften att sjösätta en ny SKVib, som vi kallar SKV:s internbuletin. Det var meningen att jag skulle skriva om spännande möten med världens kvinnor vid FN:s årliga kvinnokonferens i New York. Men den blev inställd med snäv marginal, det första varslat om varthän det barkade som gjorde ordentligt intryck på mig. Dessbättre kom Margareta Nordh och Maria Dahmén iväg till Nicaragua, och ännu bättre – de kom hem också, om än Margareta nått och jämnt krånglade sig igenom en massa hinder. Deras intressanta redogörelse kring vårt kvinnoprojekt finns alltså att läsa i detta nummer. **Tack för den!**

Och så har vi fina minnesord över Dr Catherine Hamlin och hennes enastående livsverk i Etiopien, skrivna av Ernie Friholt, SKV:s ordförande i 20 år. Det är tack vare Erni som SKV så länge gett livsviktigt stöd till kvinnor och flickor i Etiopien som drabbats av förlösningsskador. Vi får hoppas att Covid 19 inte försvårar sjukhusets arbete med att hjälpa dessa, de mest utsatta.



https://secure.avaaz.org/campaign/en/global_ceasefire_loc/?cCsauab

DR CATHERINE HAMLIN IN MEMORIAM



-Välkomna kära ni, sa hon. Jag har bakat en kaka till er...

Det var en sen kväll Christina och jag kom fram till Addis Abeba och Fistulasjukhuset, där Dr Hamlin hade väntat på oss. Det sjukhuset för förlösningsskadade kvinnor samlade vår stiftelse i Sverige pengar till och det började finnas i mängas medvetande även här hemma.

För oss, som så småningom startade Fistulastiftelsen i Sverige, började resan in i de grymt skadade kvinnornas liv 1984. KIB - Kvinnorådet för Internationellt Bistånd där jag företrädde SKV, gjorde en resa till Afrika. Vi medlemmar delade upp oss i grupper för olika länder. Jag var en av dem som hade valt bl a Etiopien. Och där väntade en upplevelse som ingen av oss någonsin kunde eller ville glömma.

Vi kom till Fistulasjukhuset. Där låg många kvinnor i en stor, ljus sal. Stora fönster vette ut mot en prunkande trädgård. Allt var så lugnt och fint. Vi fick träffa läkarparet Reginald och Catherine Hamlin. De tog oss med till ett litet rum där en av patienterna väntade.

- Titta här, säger Dr Ronald Hamlin, medan han håller ett papper mot fönstret. Med näven gör han ett stort hål i pappret...

- Precis så har ditt lilla barn försökt ta sig ut i världen ur din kropp! Han håller beskyddande sin arm runt den lilla kvinnan.

- Men vet du, vi har hittat en metod för hur vi ska laga det hålet så att din urin inte längre ska kunna rinna ur dig som den gör nu. Och han beskriver hur de ska ta en bit hud ur kvinnans egen kropp och lappa och laga hålet (som kallas fistel).

- Stitch, stitch, säger Dr Catherine, så syr vi och så blir du hel igen! Storögd och med total tillit tittar patienten på doktorerna. Och vi, välutbildade kvinnor från fjärran Europa, vi gråter. Att vi inte hade haft en aning om vad och hur och varför... ?

Vid återkomsten till Sverige ville vi stödja detta kämpande sjukhus. Efter fyra år kom så äntligen vår stiftelse till stånd. Och många av medlemmarna har sedan dess kunnat uppleva Fistulasjukhusets aktiviteter – och ALLA har träffat Dr Catherine och ALLA har upplevt en direkta tillit och beundran för denna kvinna som inte bara var en mycket skicklig kirurg, utan en medmänniska för oss alla.

I sin bok "The Hospital by the River" skriver Catherine Hamlin om hur hon och maken en dag blev kallade till hälsoministeriet för att förklara vad för slags epidemi som drabbat Addis Abeba med alla dessa fistulasjuka som strömmade till.

- Nej, ingen epidemi, svarade de, det har pågått sedan tidernas begynnelse. Det nya är att vi har hittat en metod att göra något åt det.

Med en oerhörd envishet och offervilja arbetade Hamlins för målet att denna 'företeelse', som dödar bebisarna i en utdragen födelsekamp, vållar mödrarna så stort lidande och en tillvaro i utstötthet pga inkontinens, att den ska utrotas, en gång och för alla.

Fyra presidenter har hunnit styra

Etiopien sedan Fistulasjukhusets tillblivelse 1974, med början under kejsar Haile Selassie. Och alla har mer eller mindre välvilligt stött arbetet eller åtminstone låtit dem hållas. Även den nuvarande presidenten, mottagaren av Nobels fredspris 2019, Abiy Ahmed, har besökt sjukhuset och försäkrat det sitt aktiva stöd.

Och målet rycker närmare och närmare! I landet har medvetenheten spridits ordentligt om fistulaföreteelsen och vad man kan göra åt den. Fler och fler barnmorskor har utexaminerats ur skolorna, och fler och fler länder skickar läkare till Fistulasjukhuset för att lära.

När Fistulasjukhuset firade sitt 25-årsjubileum år 1999 var jag också där. Den dåvarande presidenten Meles Zenawi poängterade i sitt tal att Catherine Hamlins hemland Australien försett Etiopien med två viktiga saker, paret Hamlin och eucalyptusträdet – det virke som används överallt i landet. Reginald Hamlin fanns med på ett stort porträtt. Han hade dött redan år 1993.

Jag tänker med vemod och tillit på den ortodoxa kyrkans patriark som vid samma jubileumsmöte spände ögonen i presidenten och talade klarspråk:

- Det är helt otillbörligt att en enda kvinna i detta land ska behöva genomgå dessa fruktansvärda lidanden. Vi måste sätta stopp för det! Och han efterlyste fler kliniker på landsbygden, mer upplysning och framförallt slut på barnäktenskapen.

Catherine knegade på, och mycket av det önskade uppfylldes gradvis, och medvetenheten spreds och sprids. Och fler och fler blev och blir medarbetarna i olika länder.

Var du än befinner dig nu, kära Catherine Hamlin, så försäkras du vår stora beundran, tillit och kärlek för en gärning som överträffar det mesta en sträng gud eller patriark skulle kunna önska av sina undersåtar: att vara sin nästas hjälpare och vän.

Med de mest kärleksfulla hälsningar

Erni Friholt
Fistulastiftelsen i Sverige

SKV:s Kvinnoprojekt i Nicaragua

Margareta Nordh och Maria Dahmén följde projektet på plats under februari/mars 2020.

SKV:s samarbetspartner SI Mujer (Servicios Integrales para la Mujer) i Nicaragua är mitt uppe i projektet, som stöds med 26 000 kr av SKV. Resten, 502 000, har SKV fått i form av Sida-bidrag.

SI Mujer, är en NGO (Non-Governmental Organization) som aldrig fått något statligt stöd, har 29 år på nacken och har som mest haft ett 80-tal anställda, läkare, psykologer, kuratorer och socialarbetare. Nu har verksamheten på grund av minskade resurser krympt till 12 medarbetare, varav två gynekologer och en rättsläkare.

Dit kommer kvinnor för gynekologisk undersökning, provtagning och råd, bland annat preventivmedelsrådgivning. Kvinnor med många barn hindras ibland av sina män att använda p-piller. Då kan de ju vara otrogna. Kvinnorna är rädda för att mannen ska hitta tabletterna. Då kan p-spruta vara ett alternativ.

Man erbjuder mödrahälsovård. Dit kommer också våldsutsatta kvinnor, ofta efter sexuellt våld. Rättsläkaren hjälper med intyg för att kunna polisanmäla våldsbrott.

Under tidigare år bedrev SI Mujer ett viktigt påverkansarbete både i Managua

och i regionerna, något de under de senaste åren inte haft resurser till.

Med det aktuella projektet kan SI Mujer nu åter fokusera på att stärka kvinnors och flickors medborgliga rättigheter för att de ska kunna leva ett liv utan våld och sexuellt förtryck och själva bestämma över sitt barnafödande.

SI Mujer försöker även påverka opinionen och regeringen för att förändra landets abortlagstiftning, som sedan 2006 inte tillåter abort oavsett om kvinnans liv är i fara eller om det handlar om incest eller våldtäkt.

Margareta följde med till ett nätverksmöte i Puerto Cabezas i nordöstra delen av landet vid Karibiska havet, dit kvinnor hade kommit från gruvdistrikten inåt landet (Rosita, Bonanza, Siuna) och från Waspan vid honduranska gränsen. På kartan ser det ut att vara cirka 15 mil, men kvinnorna sa att de suttit på dammiga bussar i tio timmar. Mötet med SI Mujer och de övriga kvinnorna betydde dock mycket och de var vana vid gropiga vägar. Nu hade ändå inte regntiden börjat, fast det regnade varje dag.

Nu GÅR det att ta bussen från Managua hela vägen till Puerto Cabezas, en resa på så där två dygn, men då måste man åka igenom gruvdistrikten, där

säkerheten är dålig och inte att rekommendera. Vi flög dit i ett litet propellerplan, litet läskigt med sidovindar, men fascinerande att kryssa mellan bomullsmolnen och med regnskogen nedanför.

Ett fyrtiotal kvinnor, representanter för olika byar och samhällen, hade samlats.

Befolkningen på Atlantkusten skiljer sig från övriga Nicaragua. De är slavättlingar från Afrika som blandats med invånarna i Karibien (Garífuna).

Kvinnorna här verkar vara ännu mer utsatta för sexuella övergrepp. De menar att flickor ofta växer upp med föreställningen att det inte är konstigt att pappan eller någon morbror, farbror, farfar eller granne våldtar dem. Detta kan börja redan när de är i förskoleåldern. Ingen i omgivningen reagerar. Tolv-, trettonåringar blir gravida utan möjlighet till abort. Men nu försöker de olika kvinnogrupperna ändra på detta. Det gäller att påverka både kvinnors och mäns attityder. Att man blir uppmärksam på om ett barn plötsligt blir ängsligt eller deprimerat. Det gäller att förmå utsatta att polisanmäla och det gäller att ge stöd och stå på sig eftersom polisen ofta inte är intresserad av att ta emot en anmälan. En utbredd straffrihet råder. På nätverksmötet diskuteras olika strategier, hur man ska försöka påverka de lokala myndigheterna.



Kvinnorna i Puerto Cabezas börjar samlas.

Pressen och lokal-TV kommer i slutet av mötet och gör även intervjuer med olika kvinnor och med ansvariga för SI Mujer.

Margareta hade tur att kunna vara med på ytterligare ett nätverksmöte, också det vid Karibiska havet, i Bluefields, som ligger i sydost. Här är befolkningen en blandning av slavättlingar och Miskitoindianer, samt inflyttade mestiser.

Till detta möte kom cirka 35 kvinnor från Bluefields med omnejd och från ön Bluff. De var mindre organiserade jämfört med kvinnorna i Puerto Cabezas, men de såg denna sammankomst som början till ett samarbete mellan de olika stadsdelarna. De menade att det viktiga är att kvinnorna själva är medvetna om sin rätt till ett liv utan våld och förtryck. Problemen här liknade mycket dem i norr. Antalet kvinnomord, där förövaren oftast är partnern eller en före detta partner, har ökat i hela Nicaragua. Kvinnorna trodde att den ökade straffriheten var en förklaring. De har bildat Facebook-kedjor för att snabbt kunna rycka ut till misshandlade kvinnor och sedan tvinga polisen att gripa in. Även här diskuterades hur man kan gå vidare i sitt påverkansarbete för att ändra mäns attityder mot kvinnovåld och påverka myndigheter att följa lagen.

För att kunna nå ut brett hade press och lokal-TV bjudits in.

På kliniken i Managua finns överallt i väntrummen information om läget för utsatta kvinnor och vilken hjälp de kan få. SI Mujer för en noggrann statistik över antal kvinnomord; var de har inträffat, vem förövaren är, hur många barn som blivit moderlösa och om förövaren straffats. Det är förmodligen den enda information som finns, då vare sig hälsovårds- eller socialministeriet, eller polismyndigheten intresserar sig för detta.

Vi tittar in i ett enormt förråd med exemplarisk ordning över bevarade journaler med social och medicinsk information om kvinnor som besökt kliniken under alla år.



Maria Dahmén imponeras av arkivet hos SI Mujer. Projektledaren Maria de Jesús förevisar.

I ett annat rum finns sparade artiklar från pressen rörande politiska, medicinska och sociala frågor, också sedan 1991. Båda förråden torde vara en guldgruva för framtida forskare.

I början av mars får vi, Maria och Margareta, följa med SI Mujer till ännu en träff i León-regionen med drygt 30 kvinnor. De kommer från olika små samhällen på landsbygden runt León. Två kvinnor från kliniken i Managua inledde och talade om dagsläget för kvinnorna i landet och kritiserade det rådande politiska läget. Därefter satt kvinnorna i smågrupper och diskuterade frågor de tyckte var viktiga. I en grupp berättade en ung kvinna om hur svårt det kunde vara att få polisen att ta en anmälan om sexövergrepp och faktiskt följa lagen. Hon hade själv följt med våldsoffer till polisstationen, som ett stöd och för att se till att ärendet blev behandlat som det skulle. En annan ung kvinna vittnade om att det var svårt att umgås med kompisar, särskilt efter mörkrets inbrott. Risken att bli antastad utomhus finns hela tiden, sa hon.

Vi tyckte båda att kvinnorna som kommit till träffen kunde getts en bättre möjlighet att medverka mer aktivt. De utdragna inledningstalen borde ha varit just en kort inledning för att sedan ge plats åt längre gruppdiskussioner,

kanske med förändrade grupper efter halva tiden. Att till slut lyssna till gruppernas redovisning vid ett blädderblock är en utmaning oavsett ämne. Kanske kan vi på ett pedagogiskt sätt tipsa om alternativa mötesmetoder inom projektets utvärdering.

Denna sista sammankomst, som vi tog del av, upplevde vi vara mindre givande, men när vi senare frågade några kvinnor om deras åsikt var de mycket positiva. De skulle ta med sig diskussionerna hem till kvinnorna i sina byar.

Text: Maria Dahmén och Margareta Nordh. Bild: Margareta Nordh

Av projektkostnaden ska SKV betala 5%, dvs 26 000 kr.

Hittills har vi samlat in 20 630 kr. Det fattas alltså 5 370 kr, som måste in senast under september i år.

Nu under Corona-tider när vi inte kan ha fester, blir det kanske pengar över.....

**SKVs insamlingskonto finns hos Nordea Bank.
Betalmingsmottagare: Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Vid överföring använd:
Konto nr 4711 17 01077
Vid betalning använd:
Bankgiro 5328 - 3750**

Två år i fel riktning

Mycket är förändrat sedan de två år då jag i februari 2018 besökte Nicaragua.

Den 18 april 2018 protesterade pensionärer och studenter mot höjda pensionsavgifter och sänkta pensioner. Pensionerna är för flertalet mycket låga och svåra att klara sig på. De fredliga protesterna möttes av övervåld. Skadade förvägrades omhändertagande på offentliga sjukhus. Läkare som ändå tog emot skadade eller som protesterade mot detta har avskedats. 423 läkare går nu arbetslösa. Studenter har stängts av och deras examina har raderats.

Mycket missnöje med Ortega-regimen hade ackumulerats sedan 2006, då Daniel Ortega återtog makten med hjälp av katolska kyrkan och högern. Kvinnorna, som aktivt deltagit i samhällsbygget under revolutionsåren under 1980-talet, såldes ut i överenskommelsen med kyrkan. Bland annat infördes totalt abortförbud.



Lagerlokal med paket av begagnade kläder från USA. De säljs vidare till privatpersoner. Det rör sig om stora kvantiteter, vilka slagit ut den inhemska produktionen. De kläder som tillverkas i så kallade "maquilas", dvs inhägnade fabriker med dåliga arbetsförhållanden, som ofta ägs av utländska företag, dessa kläder säljs inte i Nicaragua.

Oppositionen försvagad

Sedan april 2018 har det politiska klimatet hårdnat, kontroll av olikstänkande ökat och flera internationella hjälporganisationer (NGO:s) kastats ut ur landet. Demonstrationer är förbjudna. Flera kritiska tidningar, radio- och tv-stationer har stängts.

Flera framträdande personer ifrån civilsamhället, inklusive kvinnorörelsen, har fängslats, utsatts för dödshot eller dödsdömd. Bara till grannlandet Costa Rica har åttiotusen nicaraguaner flytt, bland dem den under revolutionsåren kända musikern och sångaren Carlos Mejía Godoy.



Klädpaketerna är som att köpa grisen i säcken. Jag undrade över halloween-dräkten. - Nej, vi firar inte halloween sa familjen, men dräkten fanns med i paketet.

Liknande klädstand finns överallt, så man kan undra över hur stor förtjänsten kan bli.

Utan solidaritet skulle politiska fångar svälta ihjäl

Flera av dem som sitter fängslade kommer från fattiga familjer, som nu har svårt att försörja sig och dessutom ge mat till den anförvant som sitter i fängelse. På en del fängelser får politiska fångar vare sig mat eller dryck, vilket dock ges till kriminella intagna. Här spelar solidariteten en stor roll. Privatpersoner och solidaritetsgrupper bekostar så kallade "tarjetas", matrekvisitioner.

Ekonomi i nedförsbacke

Många har blivit arbetslösa. Den informella sektorn har ökat. Åter ser man många, både vuxna och barn, vid trafikljusen som säljer prylar eller hemlagad mat/dryck eller som tvättar bilrutorna. Turismen har nått ett bottenläge.

Men de ekonomiska svårigheterna har inte drabbat alla. Familjen Ortega/Murillo äger via ombud flera stora företag t ex inom byggbranschen och vakt- och säkerhetsbolag samt oljebolag. De äger också flera TV-kanaler.

Bild och text: Margareta Nordh

Monica Baltodano gerillaledare, politiker och författare

Monica Baltodano pratar oavbrutet i över en timma. Hon är 65 år och deltog aktivt i den sandinistiska gerillarörelsen, som 1979 sopade undan diktatorn Somoza från makten i Nicaragua.

Då stred hon tillsammans med Daniel Ortega, en av de revolutionära hjältarna, som så småningom styrde som folkvald president under sex år.

Idag är Daniel Ortega åter president, men numera Monica Baltodanos värsta fiende.

Hon ansåg även att de som lämnade den forna vänstergerillan hamnade för långt inåt mitten.

Uppräkningen av Daniel Ortegas odemokratiska beteende handlar om hur han hittar på anklagelser om motsträviga medborgare och ser till att de döms till fleråriga fängelsestraff. Han har skapat en egen säkerhetspolis.

Presidentens leverne, som resulterat i gravida unga kvinnor, och hur deras och deras familjers liv kvaddats, är andra exempel.



Monica Baltodano och Margareta Nordh i Managua

– Nu måste vi ena oss för att få bort monstret Daniel Ortega, förklarar kvinnan, som på 40 år gamla, svartvita bilder från tiden runt revolutionen flankerar den högsta ledningen tillsammans med den leende, likaledes ungdomlige Ortega.

– Redan 1997 tyckte jag inte att Ortega skulle vara sandinisternas kandidat. Han anklagade mig för att vilja bilda en grupp som skulle störta honom.

När dagens president återvaldes 2006, tyckte Monica Baltodano att den forne gerillaledaren inte var rätt person för ämbetet. Pakten med katolska kyrkan att kriminalisera abort utan undantag var ett av flera skäl. En annan orsak var att sandinistledaren slutit en hemlig pakt med högerpolitikern Arnoldo Aleman, som senare dömdes till fängelse för bland annat penningtvätt.

Hon minns åren i gerillan:

– Några i den revolutionära kampen stödde rörelsen mest för att besegra diktatorn Somoza. Andra hade, som jag, en övertygelse om att vi skulle bygga ett nytt, rättvist samhälle och radera fattigdomen. Vi skulle också föra en kvinnokamp. Vi var några som kallade detta socialism.”

Men utvecklingen blev annorlunda. Sandinisterna splittrades. Läget var inte lätt. Monica Baltodano höll exempelvis med Daniel Ortega när han hävdade att imperialismen var ett hot.

– Daniel Ortega talade om tre P:n (plata) pengar till vinnerna, (palo) batong för de obeslutsamma, (plomo) bly till fienderna. Och det agerandet har han utfört bättre än någonsin Somoza gjorde.”

Monica Baltodano gör sin röst hörd i oppositionella partier och block samt via sociala medier, kvinnogrupper och andra folkrörelser, som kritiserar från vänster.

– Jag strider från ett vänsterperspektiv och försöker hålla en progressiv gnista vid liv.”

När så förre kulturministern, prästen och den internationellt erkände poeten Ernesto Cardenal avlider, syns hon tydligt vid kistan i oppositionspressen. Cardenal hade sedan flera år varit en nagel i ögat på regeringen Ortega. Under en mäsia i katedralen för anhängare och vänner till Cardenal, orsakar Ortegas sympatisörer ett vanvördigt tumult inne i katedralen och skriker okvädsord till den avlidne och till biskopen som håller i begravningssceremonin. Inget avståndstagande hörs från presidenten.

För att få stopp på Daniel Ortega och inte minst hans hustru, vicepresidenten Rosario Murillo, vill många liksom Monica Baltodano, skapa en bred allians som motvikt i nästa års allmänna val. Tyvärr har regeringen sedan länge på olika sätt satt käppar i hjulen, bland annat har olika partikonstellationer nekats laglig rätt att bildas. Frontfigurer i motståndet svartmålas vilket leder i vissa fall till exil i utlandet.

De särskilda polisstationer, som även bemannades av kvinnokommittéer i hopp om att fler ”våldsutsatta medsystrar” skulle anmäla brott, är sedan länge nedlagda.

Monica Baltodano har hunnit fram till april 2018, när regimens dödande och förtryck intensifierades i och med de folkliga protesterna mot sänkta pensioner. Statistiken över skjutna och skadade som uppgetts anser hon vara i klar underkant.

Den civila allians av olika grupper och partier, Alianza Civica, som försökt föra en dialog med regeringen, stupade enligt henne redan 2016. I oktober 2018 gjordes nya försök att få till en bred oppositionsfront.

Hon ser sitt land som belägrat. Dock lever ett allierat motstånd, dessutom förstärkt i februari i år. Partier från yttersta högern och vänstern ingår.

– Höger eller vänster, det gör inget. Vi måste slänga ut Ortega. Även om högern vinner valet, är det bättre än en kriminell regering. Allt som ens luktar sandinism i Ortegas tappning, är dömt att misslyckas.

– Finns då ingen i presidentens närhet som kan rucka på läget inifrån?

– Några i inre kretsen finns, men de är rädda för att drabbas på olika sätt. Många i Ortegas närhet lever gott på de privilegier de fått och som de riskerar att förlora. Nicaragua styrs av ett dement par.

Bild och text: Maria Dahmén

Vi hann fira 8 mars!



Det var på håret – men vi hann i alla fall fira 8 mars i Göteborg innan påbud om social isolering. Som vanligt var det gott om folk en söndagseftermiddag på Gustav Adolfs torg där man samlats för vidare marsch till Götaplatsen. Som vanligt var det dessutom kallt och blåsigt!

Parollen var

Tillsammans mot patriarkatet!

Eva, Caroline och Birgitta kämpar med blåsten.

Det var tack vare SKV och KP som det över huvud taget blev någon demonstration. Det kan vara käckt att åka in och ställa sig i ledet när väl 8 mars infinner sig, men vilka vill komma på planeringsmöten och betala vad det kostar? Det blev två försök innan planeringen var på plats.

Talarna var från Feministiskt Initiativ, Internationella Kvinnoförbundet för Fred och frihet, Kommunistiska partiet, Demokrati för Bolivia och SKV. I år lyckades man med att de höll sig till korta tal som överenskommet! Demonstranterna på Götaplatsen ställde sig bakom a) en uppmaning till politikerna i Göteborg att ansluta sig till ICAN:s Cities appeal som kräver att regeringen skriver under FN:s konvention om kärnvapenförbud b) att stödja appellen Ut med Rut! Genomblöta satsade vi på semle-fika för att få upp värmen som avslutning.

Evy som alltid bland de bästa talarna!



Plusgiro: 50 50 95-0

Avgiften är valfri från 50 kronor.

Kontakt Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Linnégatan 21 413 04 Göteborg skvgoteborg@gmail.com
tel: 0702-829080



